

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 19Co/13/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8618200928
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlata Simková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8618200928.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlata Simkovej a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Karola Krochtu v spore žalobkyne: X. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX Q. XXX, t.č. Q. XX, právne zastúpenej JUDr. Ladislavom Lukáčom, advokátom, Hlavná 17, 080 01 Prešov, proti žalovaným: v 1. rade W. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX Q. XXX a 2. rade W. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX Q. XXX, právne zastúpených JUDr. Marekom Bujdošom, advokátom, Hlinky 262/6, 091 01 Stropkov, o neplatnosť zmluvy o prevode nehnuteľnosti, o odvolaní žalovaných v 1. a 2. rade proti rozsudku Okresného súdu Svidník č. k. 6C/24/2018-106 zo dňa 06.11.2019 takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok v spojení s opravným uznesením č. k. 6C/24/2018-113 z 28.11.2019.

Žalobkyni priznáva voči žalovaným v 1. rade a 2. rade nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom v spojení s opravným uznesením č. k. 6C/24/2018-113 zo dňa 28.11.2019 prvoinštančný súd určil, že darovacia zmluva uzavretá medzi žalovanými zo dňa 17.02.2016, na základe ktorej žalovaný v 1. rade daroval žalovanému v 2. rade do jeho výlučného vlastníctva nehnuteľnosti: poľnohospodársky objekt - kurín s. č. XXX, stojaci na parcele KN-C č. XX, zapísaný na LV č. XXX k. ú. Q., spoluvlastnícky podiel jednej polovice v parcelách KN-C č. XX - zastavané plochy a nádvoría vo výmere 1 035 m² a KN-C č. XX/X - zastavané plochy a nádvoría vo výmere 15 527 m², zapísané na LV č. XXX pod B X k. ú. Q., ku ktorej bol vklad vlastníckeho práva povolený Okresným úradom O., katastrálnym odborom dňa 18.03.2016 pod č. V- XX/XXXX, je neplatná. Žalobkyni priznal náhradu trov konania voči žalovaným v plnom rozsahu s tým, že o ich výške rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

2. Rozhodol tak na základe žaloby, ktorou sa žalobkyňa domáhala určenia neplatnosti uvedenej darovacej zmluvy dôvodniac, že žalovaný v 1. rade, ktorý bol jej manželom od 10.02.1983 do 21.02.2017, kúpil nehnuteľnosti, nachádzajúce sa v k. ú. Q., poľnohospodársky objekt - kurín s. č. XXX, stojaci na parcele KN-C č. XX, zapísaný na LV č. XXX, k. ú. Q., spoluvlastnícky podiel jednej polovice v parcelách KN-C č. XX a KN-C a č. XX/X, zapísaných na LV č. XXX, k. ú. Q.. Uvedené nehnuteľnosti boli nadobudnuté počas trvania manželstva, teda patria do BSM. Tieto žalovaný v 1. rade previedol na žalovaného v 2. rade, t.j. ich syna bez jej súhlasu. Považovala preto uvedenú zmluvu za relatívne neplatnú. Žalovaní navrhli žalobu zamietnuť tvrdiac, že finančné prostriedky použité na kúpu nehnuteľnosti boli darované zo strany rodičov žalovaného v 1. rade a tiež z dôvodu, že o darovacej zmluve žalobkyňa vedela a súhlasila s tým.

3. Prvoinštančný súd po vykonanom dokazovaní, oboznámením listín a vypočutím svedkov citujúc ust. § 46 ods. 1 a § 145 ods. 1 OZ a aplikáciou § 137 písm. c) CSP skonštatoval, že počas manželstva žalobkyne a žalovaného v 1. rade, ktoré bolo uzatvorené 10.02.1983 a právoplatne rozvedené 21.02.2017, teda za trvania manželstva kúpnu zmluvou č. X/XXXX/XKXX/XX zo dňa 23.07.2001 žalovaný v 1. rade kúpil kurín postavený na parcele KN-C č. XX, k. ú. Q. za kúpnu cenu 42.000 Sk. Darovacou zmluvou zo dňa 17.02.2016 daroval žalovaný v 1. rade žalovanému v 2. rade, ktorý je synom žalobkyne a žalovaného v 1. Rade, predmetné nehnuteľnosti. Uviedol, že nehnuteľností, ktoré boli predmetom darovania patrili do BSM, a preto skúmal, či bol daný súhlas zo strany žalobkyne na takýto prevod. Obrane žalovaného v 1. rade, že predmetné nehnuteľnosti zakúpila spoločnosť V. od U. spoluvlastnícky podiel z finančných prostriedkov získaných darom od jeho matky súd prvej inštancie neuveril. Ak by to bola pravda, tak za peniaze od svojej matky by žalovaný v 1. rade odkúpil len spoluvlastnícky podiel v pozemku, pretože kurín nekupoval od spoločnosti V., ale od správcu konkurznej podstaty. Konkurznému správcovi vyplatil peniaze zo svojho účtu pred uzatvorením kúpnej zmluvy, z čoho súd vyvodil, že išlo o peniaze patriace do BSM. K tvrdeniu žalovaného v 1. rade, že sporné nehnuteľnosti nepatria do BSM, prvoinštančný súd uviedol, že ak by to tak bolo, nebol by dôvod argumentovať súhlasom manželky, pretože by bol výlučným vlastníkom a na prevod nehnuteľnosti by nepotreboval súhlas nikoho. Medzi stranami sporu boli dlhodobé spory už počas trvania manželstva, preto sa prvoinštančnému súdu javilo ako nepravdepodobné, aby žalobkyňa dala súhlas na takýto prevod nehnuteľnosti. Žalovaný v 1. rade po smrti svojej matky tvrdí, že mu táto za života darovala peniaze, čo majú potvrdiť výpovede jeho súrodencov, ktorí sú v negatívnom vzťahu so žalobkyňou. Ich výpovede súd prvej inštancie považoval za tendenčné a nevierohodné. Jedna zo sestier, svedkyňa Y. O. tvrdila, že matka nemala vkladnú knižku a že peniaze mala doma v hotovosti, druhá zo sestier, svedkyňa B. J. tvrdila, že práve svedkyňa Y. O. mala maminu vkladnú knižku a ona mala otcovu vkladnú knižku. Tvrdila, že matka mala doma peňažnú hotovosť vo výške cca 22.000 Sk. Druhá sestra tvrdila, že matka mala doma v hotovosti sumu 40.000 Sk a túto mala darovať svojmu synovi - žalovanému v 1. rade. Ani jedna zo svedkýň nevidela osobne, aby matka dala žalovanému v 1. rade peniaze a obe tvrdili, že túto skutočnosť sa dozvedeli od brata - žalovaného v 1. rade. Toto všetko u prvoinštančného súdu zvýšilo pochybnosti o vierohodnosti uvedených svedkýň.

4. Súd prvej inštancie tak dospel k záveru, že žalovaný v 1. rade spoľahlivo nepreukázal to, že by sporné nehnuteľnosti, kúpené počas manželstva, by nemali patriť do BSM a nepreukázal ani to, že žalobkyňa s prevodom nehnuteľnosti súhlasila. Žalobkyňa ako bezpodielový spoluvlastník nehnuteľnosti mala byť účastníčkou kúpnej zmluvy a ak nie, mala dať súhlas na uzavretie takejto zmluvy, lebo v takom prípade by zmluva nemala vadu relatívnej neplatnosti. Žalobkyňa preukázala naliehavý právny záujem na určení neplatnosti tejto zmluvy tým, že sa odstráni právna neistota medzi stranami sporu. Z uvedených dôvodov súd žalobe vyhovel.

5. O trovách konania bolo rozhodnuté postupom podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 2 CSP tak, že žalobkyni bola priznaná náhrada trov proti žalovaným v plnom rozsahu, lebo mala plný úspech vo veci a uplatnila si náhradu. O ich výške rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

6. Proti uvedenému rozsudku v zákonom stanovenej lehote podali odvolanie žalovaní v 1. a 2. rade. Odvolanie odôvodňovali § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) CSP. Namietali konštatovanie súdu prvej inštancie, že výpovede žalovaných a svedkýň nimi navrhnutých, ako aj písomné vyjadrenie nie sú rozporuplné. Žalovaný v 1. rade tvrdil, že predmetné nehnuteľnosti kupoval z finančných prostriedkov nepatriacich do BSM, ktoré mal od svojich rodičov. Uvedené potvrdili najbližší príbuzní, preto svedectvá nemôže súd chápať ako tendenčné. Z výpovedi svedkov tiež vyplýva, že matka súhlasila a vedela o prevode nehnuteľnosti darovacou zmluvou z otca na syna. Poukázali na to, že žalovaný v 2. rade ako konateľ spoločnosti vykonával na týchto nehnuteľnostiach činnosti, tieto opravoval z vlastných finančných prostriedkov. Svedectvá sestier žalovaného v 1. rade potvrdili, že ich rodičia mali dostatok finančných prostriedkov a tieto darovali žalovanému v 1. rade na kúpu nehnuteľností, ktoré previedol na žalovaného v 2. rade. Ich výpovede nie sú účelové ani tendenčné, ani nepravdivé a ani nevierohodné. O darovaní mohli vedieť iba najbližší príbuzní. Navrhli preto napadnutý rozsudok zrušiť a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, prípadne žalobu v celom rozsahu zamietnuť a priznať im trovy prvoinštančného aj odvolacieho konania.

7. K odvolaniu žalovaných sa žalobkyňa nevyjadrila.

8. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 Zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“) preskúmal rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli aj webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 28.08.2020 a dospel k záveru, že odvolanie žalovaných nie je dôvodné.

9. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd prejedná vec v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať, nemusí byť pritom daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS/78/05).

10. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov uplatnených žalovanými, a to či súd prvej inštancie svoje rozhodnutie riadne odôvodnil a vyhodnotil, že súd prvej inštancie vychádzal zo skutkového stavu, ktorý má oporu vo vykonanom dokazovaní a vec aj správne právne posúdil. Odvolací súd si osvojuje odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie v celom jeho rozsahu v zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP a na potvrdenie správnosti rozsudku, ako aj v súvislosti s odvolacími dôvodmi dopĺňa nasledovné.

11. Aj podľa názoru odvolacieho súdu, nehnuteľností, ktoré boli predmetom darovacej zmluvy uzavretej medzi žalovaným v 1. rade a žalovaným v 2. rade zo dňa 17.02.2016 správne súd prvej inštancie považoval za majetok patriaci do BSM žalobkyne a žalovaného v 1. rade. Na uvedenom nemohla zmeniť nič ani skutočnosť tvrdená v odvolaní, že na kúpu poľnohospodárskeho objektu - kurín s. č. XXX, stojaceho na parcele KN-C č. XX, zapísaného na LV č. XXX, k. ú. Q. poskytli finančné prostriedky vo výške 40.000 eur rodičia, resp. matka žalovaného v 1. rade. Z obsahu spisu vyplýva, že uvedená nehnuteľnosť bola kúpená za sumu 42.000 Sk z čoho je nutné usúdiť, že určite aspoň časť finančných prostriedkov na kúpu tejto nehnuteľnosti bola použitá z financií patriacich do BSM žalobkyne a žalovaného v 1. rade, lebo nebolo ani tvrdené, ani preukázané, aby to bolo inak. Uvedeným odvolací súd iba zdôrazňuje to, že táto nehnuteľnosť musí patriť do BSM, nie to, že v konaní bolo preukázané, aby 40.000 Sk bolo žalovanému v 1. rade na jej kúpu darovaných matkou. Ak teda predmetná nehnuteľnosť patrila do BSM, bol nevyhnutným na platnosť právneho úkonu darovacej zmluvy súhlas s ňou zo strany žalobkyne. V konaní takýto súhlas preukázaný nebol. Aj podľa názoru odvolacieho súdu správne súd prvej inštancie nepovažoval za dôveryhodné výpovede svedkov a prehlásenie sestry žalovaného v 1. rade o tom, že žalobkyňa o prevode vedela, a to najmä z dôvodu, že všetci títo majú negatívny vzťah k žalobkyňi. Je nevyhnutné tiež poukázať na to, že svedkyne - sestry žalovaného nevideli, aby ich matka žalovanému v 1. rade odovzdávala nejaké peniaze, o tom ich mal informovať iba sám žalovaný.

12. Ak ide o právny úkon presahujúci obvyklú správu majetku patriaceho do BSM, ktorý realizuje iba jeden z manželov, je pre vymedzenie masy BSM rozhodné posúdenie právnych dôsledkov takéhoto právneho úkonu.

13. Právny úkon, ktorý má vadu majúcu za následok tzv. relatívnu neplatnosť sa považuje za platný, pokiaľ ten, na ochranu ktorého je dôvod neplatnosti právneho úkonu určený (oprávnená osoba), sa neplatnosti nedovolá. Ak sa oprávnená osoba relatívnej neplatnosti právneho úkonu dovolá, je právny úkon neplatný od svojho začiatku (ex tunc). Pri dovolaní sa neplatnosti ide o jednostranný právny úkon, ktorý sa musí adresovať druhému účastníkovi právneho úkonu, resp. všetkým účastníkom právneho úkonu, ak ten, kto sa dovoláva relatívnej neplatnosti právneho úkonu nie je účastníkom tohto právneho úkonu. Dôjdením dovolania sa neplatnosti ostatným účastníkom právneho úkonu sa končí relatívna neplatnosť právneho úkonu a nastáva neplatnosť, ktorú svojimi účinkami možno prirovnať k absolútnej neplatnosti. Zákon preto, aby nastali účinky tzv. relatívnej neplatnosti právneho úkonu neustanovuje žiadnu formu dovolania sa tejto neplatnosti. Možno tak urobiť i žalobou podanou na súde alebo námietkou v rámci obrany proti uplatnenému právu v konaní pred súdom. Otázkou relatívnej neplatnosti je možné v občianskom súdnom konaní vždy riešiť aj ako otázku predbežnú. Bez dovolania sa relatívnej neplatnosti je právny úkon platný a súd či iný orgán právnej ochrany bez toho jednostranného právneho úkonu nemôže z úradnej povinnosti prihliadnuť na relatívnu neplatnosť (viď uznesenie NS SR z 20.10.2010, sp. zn. 4Cdo/136/2009).

14. Podmienkou nastúpenia účinkov relatívnej neplatnosti právneho úkonu podľa § 145 ods. 2 OZ je skutočnosť, že sa manžel, ktorý je postihnutý relatívne neplatným právnym úkonom dovoľá tejto neplatnosti voči všetkým ostatným účastníkom príslušného právneho úkonu, nielen teda voči druhému manželovi (viď rozhodnutie NS ČR sp. zn. 22Cdo/3639/2012).

15. Bežné veci týkajúce sa spoločných vecí môže vykonať každý z manželov. V ostatných veciach je potrebný súhlas oboch manželov; inak je právny úkon neplatný (§ 145 ods. 1 OZ).

16. Z ust. § 40a OZ vyplýva, že ak ide o dôvod neplatnosti právneho úkonu aj podľa § 145 ods. 1 OZ, považuje sa právny úkon za platný, pokiaľ sa ten, kto je takýmto úkonom dotknutý, neplatnosti právneho úkonu nedovoľá. Neplatnosti sa nemôže dovoľáť ten, kto ju sám spôsobil. V prejednávanej veci bolo jednoznačne preukázané, že vec patriacu do BSM žalovaný v 1. rade previedol darovacou zmluvou na žalovaného v 2. rade bez súhlasu žalobkyne. Boli preto splnené podmienky na to, aby bol žalobe, ktorou sa žalobkyňa domáhala neplatnosti právneho úkonu vyhovené.

17. Odvolací súd ešte dodáva, že Ústavný súd Slovenskej republiky v zhode s rozhodovacou praxou Európskeho súdu pre ľudské práva stabilne judikuje, že povinnosť súdu odôvodniť svoje rozhodnutie neznamena automaticky povinnosť poskytnúť podrobnú odpoveď na každý nastolený argument. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo strany na spravodlivý proces (napr. sp. zn. II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, III. ÚS 191/2013). Rozsah povinnosti odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzované s ohľadom na okolnosti každého prípadu (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo 163/2015 zo 17. marca 2016). Odvolací súd dospel k záveru, že v danom prípade súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery, ktoré primerane vysvetlil. Z pohľadu logiky a argumentačnej súdržnosti nebolo možné odôvodneniu napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie vytknúť nedostatky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí súčasne aj právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (sp. zn. IV. ÚS 252/04) a rovnako neznamena ani to, aby strana sporu bola pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkou a právnymi názormi (viď rozhodnutie ÚS SR sp. zn. I. ÚS 50/04).

18. Za daného stavu súd rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením zo dňa 28.11.2019 ako vecne správny potvrdil postupom podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP. Správnemu výroku vo veci samej zodpovedá aj správny výrok o trovách konania.

19. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté v zmysle § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 2 CSP tak, že v odvolacom konaní úspešnej žalobkyne bol v plnom rozsahu priznaný nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti v odvolacom konaní neúspešným žalovaným v 1. rade a v 2. rade. O výške trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

20. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Poučenie o dovolaní: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 Civilného sporového poriadku, v ďalšom texte už len „CSP“)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 Ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP).